

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce V.U., ukrajinského státního příslušníka, zastoupeného Mgr.Ivo Žižkovským, advokátem se sídlem v Plzni, Martinská 10, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 3 (dříve Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2), o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 20.6.2010, č.j. CPR-6550-1/ČJ-2010-9CPR-C233,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou k Městskému soudu v Praze dne 23.7.2010, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie v Praze, ze dne 20.6.2010, jímž bylo pravomocně zamítnuto odvolání žalobce a rozhodnuto o tom, že žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky se zamítá.

Žaloba byla podána proti Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, tedy proti správnímu úřadu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2010 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 427/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, na Ministerstvo vnitra (ustanovení § 165 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění platném od 1.1.2011).

Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.), je žalovaným správní úřad, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní úřad, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Ministerstvo vnitra, považoval soud za žalovaný správní úřad toto ministerstvo.

Žalobce v podané žalobě namítl, že odvolací správní úřad zcela ignoroval rozhodující skutečnosti, které měl zohlednit ve svém rozhodnutí. Správní úřad vydává protichůdná rozhodnutí s opačným právním hodnocením jedné a téže věci. Policejní orgán v první instanci při zamítnutí žádosti žalobce uvedl, že vycházel z rozhodnutí Policie České republiky ze dne 29.2.2008, které ukládá žadateli správní vyhoštění z území České republiky na dobu pěti let. V odůvodnění však již není uvedeno, že žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, která byla dále postoupena k vyřízení Městskému soudu v Praze a je vedena pod spisovou značkou 5 Ca 159/2008. Inspektorát cizinecké policie v Karlových Varech dále vydal záznam o usnesení ze dne 19.10.2009, ze kterého vyplývá, že řízení o správním vyhoštění z České republiky, ve kterém bylo dříve rozhodnuto o vyhoštění žalobce na dobu pěti let, bylo podle ustanovení § 66 odst.2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zastaveno.

Žalobce má za to, že správní úřad vycházel ze správních rozhodnutí, která již nejsou platná a ve věci bylo rozhodnuto jiným způsobem. Na základě dřívějších rozhodnutí, která již nejsou platná, bylo rozhodnuto o tom, že žalobce je veden jako osoba nežádoucí. Podle svého názoru je žalobce v současné době veden jako osoba nežádoucí zcela neoprávněně ze dvou důvodů:

- důvod, pro který byl veden jako osoba nežádoucí, již odpadl a
- správní úřad při zařazení žalobce do osob nežádoucích nebral v úvahu podmínky uvedené v ustanovení § 154 odst.5 a 6 zákona o pobytu, což bylo potvrzeno v jiných rozhodnutích správního úřadu a v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 9.11.2009.

Žalobce namítl, že napadená rozhodnutí a jejich odůvodnění jsou zcela v rozporu s rozhodnutím stejného správního úřadu, kdy správní úřad – Inspektorát cizinecké policie v Karlových Varech – vydal dne 7.5.2010 rozhodnutí č.j. CPPL-32815-ČJ-2009-034063-KP1.

Žalobce v podané žalobě pod bodem IV namítl, že správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí cituje ustanovení § 2 odst.4 a § 3 správního řádu, nicméně toto odůvodnění zcela odporuje konkrétnímu zjištěnému skutkovému stavu věci a odporuje existující situaci žalobce. Správní úřad v tomto samém případě rozhodoval zcela opačně, než je uvedeno v napadeném rozhodnutí. V případě žalobce se správní úřady obou stupňů shodly na tom, že vyhoštění žalobce není možné, neboť by tím byla porušena lidská práva. Účastník řízení si v České republice vytvořil rodinné vazby a i pokud správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že se tak stalo, přestože věděl, že mu bylo uděleno správní vyhoštění a tudíž bude v budoucnu odpovědný za důsledky tohoto rozhodnutí, má žalobce za to, že jeho soukromý život a život jeho blízkých nemůže správní úřad za současné situace označovat jako kalkul či byznys a že žádný zákon neukládá žalobci ani jeho blízkým pohlavní zdrženlivost, popřípadě nemožnost mít svůj soukromý a rodinný život. Zákon pouze řeší případnou přiměřenost jednotlivých omezení. Pokud žalovaný správní úřad své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob, k tomu žalobce uvádí, že se domnívá, že v současné době je veden jako nežádoucí osoba neoprávněně, ze zákona by

měly vždy správní úřady zkoumat, zda žalobce je oprávněně zařazen jako nežádoucí osoba a zda policie neměla již na základě svých poznatků a závazného stanoviska Ministerstva vnitra požádat o přezkum, zda je žalobce oprávněně veden jako osoba nežádoucí a zda by neměl být z evidence vyřazen. Žalobce byl sám v této věci aktivní, když dne 1.6.2009 podal žádost o výmaz z evidence nežádoucích osob, což ve svém důsledku vedlo k vydání závazného stanoviska ministerstva, správní úřad však v této věci zůstal zcela nečinný. Hodnocení správního úřadu, popisované na straně 6 napadeného rozhodnutí, považuje žalobce za nesprávné a v přímém rozporu se skutkovým dějem a se skutečností.

Závěrem podané žaloby žalobce uvedl, že na základě závazného stanoviska, vydaného Ministerstvem vnitra České republiky dne 9.11.2009, je zřejmé, že žalobce nemůže být z České republiky fakticky vyhoštěn a zároveň by měl být vymazán z evidence nežádoucích osob. Faktický stav pro žalobce je ten, že je fyzicky přítomen v České republice, vyhoštěn být nemůže, ale zároveň nemůže pracovat ani uplatňovat žádná práva, která by mu umožnila plnit si své povinnosti vůči manželce a dítěti, jak mu ukládají jiné zákony. Tento stav znemožňuje manželce žalobce a jeho dítěti, aby uplatňovaly některá svá práva.

Z vyjádření Policie České republiky k podané žalobě ze dne 28.12.2010 vyplývá, že správní úřad prvního stupně vydal dne 9.4.2010 rozhodnutí, jímž žádost účastníka řízení o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítl s odvoláním na ustanovení § 87b odst.1 písm.d) zákona o pobytu, neboť žadatel je evidován v evidenci nežádoucích osob. Odvolací správní úřad zjistil, že správní úřad prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, neboť pokud je v souladu s požadavky ustanovení § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní úřad další dokazování a žádost zamítne. Z informačních systémů, provozovaných Policií České republiky, vyplývá, že účastník řízení je veden v evidenci nežádoucích osob. Spisovým materiálem účastníka řízení je doloženo, že dne 31.12.2007 bylo účastníku řízení uloženo správní vyhoštění, neboť se na území České republiky zdržoval po dobu téměř pěti let po uplynutí platnosti víza k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Zároveň byl účastník řízení zaměstnán bez povolení k zaměstnání a přihlédnuto bylo rovněž k prokázanému účelovému prohlášení otcovství k nezletilé R.P. V rozhodnutí o uložení správního vyhoštění byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, na dobu pěti let. Rozhodnutí nabylo právní moci 11.3.2008.

Po celkovém posouzení napadeného rozhodnutí dospěl odvolací správní úřad k závěru, že správní úřad prvního stupně řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí a zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. V napadeném rozhodnutí jsou konkrétně popsány veškeré relevantní skutečnosti, obsažené ve spisovém materiálu žadatele a úvahy, kterými se správní úřad řídil při hodnocení podkladů. Důvody, které vedly správní úřad k zamítnutí předmětné žádosti, jsou jasné a přesvědčivé. Bylo dostatečně prokázáno, že správní úřad prvního stupně rozhodl o žádosti v souladu se zákonem.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 15.3.2011 zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na písemné vyhotovení podané žaloby s tím, že veškerá v žalobě uvedená tvrzení doložil příslušnými rozhodnutími. Napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem, bylo vydáno s odůvodněním, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, přestože žalobce je v této evidenci veden, podal žádost o vyřazení, tato žádost nebyla dosud vyřízena. Existuje závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož by z této evidence vyřazen měl být. V tomto směru nebylo možno žádným jiným právním způsobem postupovat dál a je tuto skutečnost nutno zohlednit. Navíc žalovaný, ani prvostupňový správní orgán nezohlednil to,

že napadené rozhodnutí zasahuje do práv rodiny žalobce nepřiměřeným způsobem, když zasahuje do práv jak dítěte, tak manželky žalobce. Žalovaný nezkoumal všechny rozhodné souvislosti a skutečnosti a proto pochybil.

Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání soudu uvedl, že orgány policie nepochybily, pokud vydaly napadené rozhodnutí. Nepříznivé právní důsledky nelze přičítat k tíži správních orgánů. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění, není také zřejmé, že by se domáhal vyřazení z evidence nežádoucích osob, přestože cizinecký zákon takovýto postup upravuje v ustanovení § 155 a následujících. Není vyloučeno ani to, aby žalobce podal žádost o prominutí správního vyhoštění po uplynutí poloviny stanovené lhůty, tato lhůta již uplynula. Nevykonatelnost správního vyhoštění nebrání tomu, aby byl zapsán i nadále v evidenci nežádoucích osob. Nelze nepřihlídnout ani ke skutečnosti, že správní vyhoštění z roku 2007, respektive z roku 2008, bylo vydáno s přihlédnutím k tomu, že žalobce pobýval na území České republiky po dobu pěti let nelegálně, když přicestoval na základě víza, jež ho opravňovalo k pobytu na dobu šestnácti dnů. Pokud poté, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění, žalobce uzavřel manželství, založil tak rodinný život za vědomí si již uloženého správního vyhoštění. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 11.1.2010 byla Inspektorátu cizinecké policie v Karlových Varech doručena žádost žalobce V.U. o povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87b odst.1 zákona o pobytu cizinců. V tiskopise žádosti v rubrice účel pobytu účastník řízení vyznačil sloučení s rodinou dítěte. Na základě spisového materiálu bylo zjištěno, že účastník řízení doložil správnímu úřadu rodný list na jméno M.V.U, dále oddací list, z něhož vyplývá, že žalobce dne 23.5.2008 uzavřel manželství s paní S.G., dále doklad o zajištění ubytování, doklad o zdravotním pojištění a cestovní doklad. O podané žádosti rozhodl správní úřad prvního stupně dne 9.4.2010 rozhodnutím, jímž žádost účastníka řízení o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítl s odkazem na ustanovení § 87 odst.1 a § 87b odst.1 písm.d) zákona o pobytu s odůvodněním, že policie žádost zamítne, jestliže žadatel je evidován v evidenci nežádoucích osob.

Proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dne 19.4.2010 včasné odvolání, které následně doplnil podáním ze dne 27.4.2010.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20.6.2010, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie v Karlových Varech potvrdil se závěrem, že spisovým materiálem je doloženo, že účastník řízení je na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění zařazen do evidence nežádoucích osob. V době rozhodování žalovaného správního úřadu bylo rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocné i přesto, že není vykonatelné, a účastník řízení byl stále evidován v evidenci nežádoucích osob, což je důvod pro zamítnutí žádosti o přechodný pobyt.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž bylo pravomocně zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítnuta.

Podle ustanovení § 87b zákona o pobytu, ve znění účinném do 31.12.2010, rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do tří měsíců ode dne vstupu na území. K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle ustanovení § 87a odst.2, s výjimkou náležitosti podle ustanovení § 87a odst.2 písm.b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle ustanovení § 15a odst.1 písm.d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou. Policie vydá rodinnému příslušníkovi povolení k přechodnému pobytu formou průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.

Podle ustanovení § 154 zákona o pobytu nežádoucí osobou se rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, veřejný pořádek, ochranu veřejného zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě a) pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území, nebo b) pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobce v podané žalobě namítal, že v jeho případě nebylo dodrženo ustanovení § 154 odstavců 5 a 6 zákona o pobytu. Podle uvedených ustanovení ten, kdo žádá o zařazení cizince do evidence nežádoucích osob podle odstavce 1, musí dbát na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro toto zařazení a důsledky tohoto zařazení. Policie je oprávněna požadovat po tom, kdo uplatňuje požadavek podle odstavce 1, prokázání přiměřenosti podle předchozí věty, pokud tato přiměřenost není prokázána v požadavku. Při prokazování přiměřenosti je třeba zejména posuzovat dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může ohrozit závažným způsobem veřejný pořádek nebo bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.

Podle ustanovení § 154 odstavec 7 zákona o pobytu policie cizinci jeho zařazení do evidence nežádoucích osob nesděluje.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto pravomocně o žalobcově žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, nebylo tedy rozhodováno o důvodech jeho zařazení do evidence nežádoucích osob. K závěru o tom, že v případě žalobce nejsou splněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o povolení k přechodnému pobytu, tudíž zcela postačuje

zjištěná a nesporná skutečnost, že žalobce je v uvedené evidenci zařazen, přičemž je zřejmé, že důvodem bylo rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.

V rámci řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu pak nepřísluší ani správnímu orgánu ani soudu rozhodnutí o správním vyhoštění přezkoumávat a v projednávané věci tak nebylo přezkumné činnosti soudu podrobena původní rozhodnutí správního úřadu, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla mu stanovena rozhodnutím doba, po kterou mu nelze povolit vstup na území České republiky, neboť toto rozhodnutí podléhalo případné přezkumné činnosti soudu ve zcela jiném řízení a soud v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým nebyl žalobci povolen přechodný pobyt, se již rozhodnutím o správním vyhoštění blíže zabývat nemohl. Proto je třeba konstatovat, že rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie v Karlových Varech o správním vyhoštění ze dne 31.12.2007, ve spojení s rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29.2.2008, nebylo žádným procesním způsobem zrušeno, platí pro ně všechny zásady, platné obecně pro rozhodnutí ve správním řízení, tedy presumpce správnosti a zákonnosti., proto je třeba z nich i nadále vycházet. Jedná-li se o dosud platné a pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, je takové rozhodnutí způsobilým podkladem pro zápis a další vedení osoby žalobce v evidenci nežádoucích osob.

Posuzoval-li městský soud s ohledem na uplatněné žalobní námitky ty okolnosti, k nimž došlo následně až po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze tyto skutečnosti bez dalšího ve vztahu k zápisu osoby žalobce do evidence nežádoucích osob zohlednit, ať již jde o skutečnost, že žalobce na území České republiky uzavřel manželství, nebo o skutečnost, že správní úřad změnil své stanovisko ohledně lhůty k vycestování žalobce do země původu, tedy stanovisko o možnosti realizovat rozhodnutí o správním vyhoštění a povinnosti žalobce vycestovat z území České republiky. Uvedené skutečnosti, jejichž zohlednění se žalobce v podané žalobě domáhá, nastaly až poté, kdy žalobci bylo či muselo být známo, že Česká republika dala vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění jednoznačně najevo svůj zájem na tom, aby žalobce její území opustil a po určitou – v rozhodnutí uvedenou – dobu na území státu nevstupoval. Přitom důvodem vydání tohoto rozhodnutí a pravou příčinou toho, proč měl být žalobce vyhoštěn, byl jeho nelegální pobyt na území státu po dobu pěti let.

Za této situace nelze podle názoru soudu k tíži správních úřadů připisovat skutečnost, popsanou a odůvodněnou žalobcem v podané žalobě, že jeho současné postavení je z hlediska jeho dalšího soužití s rodinou na území České republiky obtížně řešitelné, protože žalobce v době, kdy uzavíral manželství, si byl vědom skutečnosti, že je z území České republiky pravomocně správně vyhoštěn a jestliže i za této situace založil na území rodinu, bylo a je pouze jeho odpovědností, aby si řádně vypořádal své rodinné a osobní poměry takovým způsobem, aby rodina žila pohromadě a její soužití nebylo v rozporu s právními předpisy.

Otázka řešitelnosti osobní a rodinné situace žalobce překračuje rámec, v němž se soud pohybuje v rámci řízení o přezkoumání předmětné žaloby proti rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, přesto soud považuje za vhodné na tomto místě připomenout, že v českém právním řádu existují právní instituty, za nichž tak lze učinit, ať již jde o podání návrhu na vyřazení či výmaz z evidence nežádoucích osob podle ustanovení § 155 a následujících zákona o pobytu, či využití institutu žádosti o

prominutí správního vyhoštění s ohledem na dobu, která od udělení správního vyhoštění již uplynula. Je tedy na žalobci, aby využitím všech dostupných právních prostředků dosáhl výmazu z evidence osob nežádoucích, což je pro možnost případného dalšího legálního a plnohodnotného pobytu žalobce s jeho rodinou na území České republiky klíčové.

Městský soud v Praze má proto za to, že způsob, kterým se odvolací správní úřad vypořádal se zákonným požadavkem zhodnocení dopadů neuděleného prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce, má oporu v provedeném správním řízení.

Z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Stát důvodně očekává, že osoby, pobývající na jeho území, právní předpisy porušovat nebudou. Dospěly-li správní úřady k závěru, že jednání žalobce dosáhlo takové intenzity, že mu bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, je zřejmé, že závěr o splnění zákonných podmínek pro nevyhovění žádosti o povolení k přechodnému pobytu žalobce je odůvodněn, neboť povinnosti cizinci nestanoví právní předpisy obecně (a zákon o pobytu cizinců na území státu zvláště) a samoučelně.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 As 78/2006 - 64, dostupné na www.nssoud.cz, nelze shledat, že by postup žalovaného správního úřadu zasáhl žalobce do práva na respektování soukromého a rodinného života, či do práva realizace manželství, neboť z těchto práv nevyplývá nutně právo na vstup či pobyt v zemi, kde pobývá manžel cizince, jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku Abdul Aziz Cabales proti Spojenému království ze dne 28.5.1985 (sp.zn. 9214/80). Takové právo nelze tím spíše dovodit za situace, kdy správní úřad přihlíží v rámci správního řízení k osobním okolnostem dané osoby a k veřejnému zájmu, jak to Evropský soud pro lidská práva požadoval při určení rozsahu povinnosti státu umožnit na svém území pobyt cizince pro jeho příbuzenské vazby s osobou, která již na tomto území pobývá.

Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s. *a contrario*. Žalobce neměl ve sporu úspěch, podle úspěchu ve věci by právo na náhradu nákladů řízení svědčilo žalovanému, avšak soud dospěl v dané věci k závěru, že žalovanému správnímu úřadu nad rámec běžných činností žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení

tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15.března 2011

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu